

at naa til en bedre Balance, og der er utvivlsomt fra den højtærede Ministers Side hidtil gjort, hvad der administrativt kan gøres. Paa Grundlag af Spareudvalgets Betænkning har Ministeriet truffet saadanne Dispositioner, at det Princip, som Spareudvalget havde fremsat, kunde gennemføres, saaledes at de forretningsmæssige Synspunkter i langt højere Grad end tidligere kunde blive bestemmende for de Dispositioner, som træffes af det kongelige Teaters Ledelse. De andre Forslag, som Spareudvalget har stillet, har i nogen Grad kunnet gennemføres administrativt, saaledes Lønreguleringerne og Ordningen af visse tekniske Forhold ved Belysningen. Derimod har de mere gennemgribende Forslag om Omlægning af Scenen og Magasinerne og eventuelt Bygning af en Dobbeltscene ikke kunnet finde Sted uden Lovgivningsmagtens Samtykke. Disse mere gennemgribende Forslag er jo af stor økonomisk Rækkevidde. Dette gælder ikke blot deres Anlæg, men ogsaa Driften af 2 Scener, enten det nu bliver en Dobbeltscene eller to adskilte Scener. Det forekommer mig derfor naturligt, at dette Spørgsmaal bliver underkastet en grundig Overvejelse, hvori ogsaa Rigsdagen kommer til at medvirke, saaledes som det foreslaas af den højtærede Minister, i et Udvalg paa 7 Medlemmer, hvoraf de 4 skal vælges af Rigsdagen. Som jeg sagde før, kan jeg anbefale dette Forslag, ligesom jeg ogsaa kan anbefale Købet af de to Ejendomme Tordenskjoldsgade Nr. 5 og Heibergsgade Nr. 7, hvorved der skabes Mulighed for at bygge en Dobbeltscene paa det kongelige Teater.

Jeg skal dog ikke nægte, at der ogsaa indenfor mit Parti er ikke ganske ringe Betænkelighed derved, fordi man ikke kan overse Rækkevidden deraf, og ikke blot er der Betænkelighed ved at gaa med til disse Foranstaltningers Etablering, men der er ogsaa af Medlemmer af Partiet udtalt en ikke ringe Kritik overfor, hvad der har været opført paa det kongelige Teater i den senere Tid. Jeg tror, at hvis der skal naas fuld Sympati for det kongelige Teater, ogsaa indenfor store Dele af det Parti, jeg tilhører, vilde det være formaalstjenligt, om Teatrets Ledelse anvendte noget større Kritik end hidtil overfor, hvad der i Fremtiden opføres. Jeg vil dog hævde, at Tinget selv om det gaar til Nedsættelse af dette Udvalg og til Købet af Ejendommene, til enhver Tid maa staa frit overfor Spørgsmaalet: Indretning af Dobbeltscene eller ej, saaledes at Behand-

lingen af dette Spørgsmaal først skal finde Sted, naar der fra Udvalget fremkommer de fornødne Indstillinger.

Jeg vil med disse Ord anbefale Lovforslagets Gennemførelse i det høje Ting og anbefale, at det gennemføres saa hurtigt som muligt under Hensyn til de givne Forhold.

Martin Olsson: I de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, er der gjort Rede for, hvad Formaalet med det her foreliggende Lovforslag er. Den Fremstilling, der findes i Bemærkningerne, er baseret paa den Betænkning, det saakaldte Spareudvalg har afgivet, og jeg kan i Hovedsagen tiltræde de Retningslinier, der er givet for det Formaal, Lovforslaget tilsigter. Det forekommer mig ligesom den ærede foregaaende Taler, at der maa gøres et begyndende Skridt. Vi kan ikke blive ved at kritisere Underskuddet, uden at foretage os noget for at komme bort fra dette Underskud. Derfor er det en ramrende Bemærkning af Spareudvalget, der gøres i de Lovforslagets ledsagende Motiver, at dette er en økonomisk Foranstaltning. Det er i første Række en økonomisk Foranstaltning, og dermed hænger naturligvis sammen dette, at det ogsaa bliver en Foranstaltning til Fordel for selve Teatret og de Kunstare, der er knyttet dertil, og for Publikum. Angaaende Spørgsmaalet, hvorvidt de fire Kunstare skal være knyttet til Teatret, har jeg ved tidligere Behandlinger af lignende Spørgsmaal fremsat min Opfattelse. Jeg mener nemlig ikke, at det gaar an at skille nogen af Kunstarene ud fra Teatret. Skal der opføres Skuespil med en større Masseudfoldelse, kan man ikke nøjes med blot Statister. Man maa have til Raadighed et Personale, navnlig af Balletten, der til Dels kan agere med. Jeg synes derfor, at det allerede af den Grund vilde være ganske urigtigt at skille noget ud fra Teatret. I øvrigt mener jeg, at ikke alene Hensynet til Traditionen, men ogsaa Hensynet til, at Befolkningen har Krav paa at se det bedste, der kan fremstilles i Opera og Ballet, kræver, at Staten fremdeles bevarer de fire Kunstare ved Teatret. Man kan ikke overlade alting til det private Initiativ. For det private Initiativ kommer det naturligvis først og fremmest an paa Fortjenesten. Hvis der samtidig kan fremføres noget gedigent, er det godt, men det er Fortjenesten først og fremmest, der drejer sig om, og ikke alene en rimelig Fortjeneste, men den private vil helst samle sig en